

Arnold Tak: babyboomer uit de Hugo Molenaarstraat

STRAATMADELIEF

Dat is de bijnaam die mijn moeder me gaf. Ik was altijd buiten te vinden, ook al hadden we binnen voldoende ruimte om te spelen. Of het nu kwam omdat ik me buiten lekkerder voelde? Binnen had ik eerder niesbuien dan buiten. En buiten viel er veel meer te beleven. Ik heb in Rotterdam maar op één adres gewoond, Hugo Molenaarstraat 4b. Vanaf hun trouwen in 1942 woonden mijn ouders hier. In 1971 verhuisden we naar een adres buiten de stad, waar ze de rest van hun leven bleven. Veranderen zit dus niet erg in de familie.

Onze straat vormde met de Adriën Mildersstraat, Van Weelstraat en Virulyplein een driehoekig huizenblok. Daarbinnen lagen tuinen, een lagere school en de gemeentelijke “zandtuin”, die via een onderdoorgang in onze straat toegankelijk was. In het adresboek 1934 werd de zandtuin genoemd als Gemeentelijke Kinderspeeltuin. Het terrein bestond uit een enorm grote zandbak, een grasveld met bijna geen gras, een groot betegeld plein en wat struiken. Het werd omsloten door de schuttingen van de tuinen van de benedenbewoners en de school. Hier heb ik heel wat uren doorgebracht onder het wakend oog van toezichhoudende dames, in dienst van de gemeente. Ieder jaar werd er weer vers zand aangevoerd. Ik heb hier mijn eerste stepervaring opgedaan.

Van step naar een fiets. Toen ik slaagde voor mijn toelatingsexamen voor het Gymnasium kreeg ik een nieuwe fiets. Gekocht op de hoek van de Meent en de Westewagenstraat.

Weliswaar had ik daarvoor al een tweedehands fiets gehad. Een collega van mijn vader die bij ons in de buurt woonde, had nog een fiets over.

Het was een nogal groot formaat fiets voor mijn lengte, maar dat werd met blokken op de trappers opgelost. Ik weet nog wel dat als er iemand bij ons in de straat een fiets kreeg, dat dan in no time heel veel andere kinderen ook een fiets kregen. Ik verbaasde me over dit verschijnsel. Of dit dan net zoiets als een rage was? Nu al die jongens een fiets hadden, konden we mooi wedstrijden houden. Omdat we in een aaneengesloten blok huizen woonden, hadden we een pracht parcours met de Adriën Mildersstraat en Van Weelstraat. De huizen hadden schuiframen, dus de ramen omhoog, de ouders als toeschouwers over de vensterbank en wij maar rondjes racen. Dikke kinderen toen? Nooit iets van gemerkt. Even iets over die rages. Ging er iemand buiten “badmintonnen”, in een mum van tijd zag je overal jongelui met elkaar dat spel spelen.

Knikkeren was ook zo'n rage. Kwam er een met knikkers naar buiten, kort daarna zag je bijna heel de buurt door de knieën gaan. “Hokkie knarren” was een populair knikkerspel. Dat deed je langs de stoeprand. Met een stokje krabde je tussen de straatstenen aan waar het hok precies lag.

“Kijkdoossie” was ook zoïets. Je nam een oude schoenendoos, maakte op de kopse kant een venstertje, plakte de doos van voor tot achter vol met allerlei staande plaatjes en liet dan tegen een cent in je doos kijken.

Een ander fenomeen was “grabbelen”. Je pakte overbodig speelgoed in krantenpapier en dan mochten kinderen voor bijv. een stuiver een pakje pakken.

Wat ook ineens opkwam was, voornamelijk bij jongens, “blaaspijpie”. Je scharrelde een stuk plastic elektriciteitspijp op, nam een oud weekblad of radiobode, scheurde daar repen papier van. Buiten likte je met wat spuug een pijl en het feest kon beginnen. Openstaande ramen en helemaal die met een hor waren geliefde objecten. Met een stuk hout eronder in de vorm van een geweer werd het nog mooier.

“Stoepranden”. Weet je nog hoe dat ging? Omdat er in die tijd in straten nauwelijks auto's waren te bespeuren, kon je altijd heel veilig op straat spelen. Bij dat stoepranden ging je ieder aan een kant van de rijweg op de stoep staan en dan was het de bedoeling om een bal precies tegen de zijkant van de stoeprand aan de overkant te gooien zodat hij terugstuitte.

Waar ik als jongen niets mee had was “elastieken”. Echt een meisjesding. Twee meisjes met een elastiek om de enkels tegenover elkaar en een derde meisje dat dan allemaal sprongen maakte. Ik heb me er nooit goed in verdiept, dus weet niet precies hoe dat ging.

Hoelahoepen was ook zoïets. Van elektriciteitsbuis werd een ring gemaakt die je dan al heupwiegend rond je lichaam moest laten draaien.

Zo kan ik nog wel effe doorgaan. Tollen. Diaboloën. Jojoën. Stelten. Als er ijs lag zelf een hockeystick timmeren. Zeepkist maken van een oud onderstel van een kindervagen.

Vliegeren op het buizenlandje. Toen honkballen populair werd in Nederland, een handschoen vragen voor je verjaardag en dan maar gooien naar elkaar. Als het heet was, zwemmen in de Schie of het Noorderkanaal. Langs de spoordijk aardappelen bakken. Eentje zorgde voor een pan, de ander voor boter, weer iemand anders voor aardappelen. Dan leerde je dat aardappelen bakken nog niet zo makkelijk was. Ongare, bijna nog rauwe aardappelschijfjes, bijna zwart geblakerd. Maar natuurlijk net doen of ze lekker smaakten. Ja, zout waren ze genoeg.

Spontaan heb ik maar wat neergepend. Als ik er voor ga zitten, komen nog veel meer verhalen boven drijven. Toen ik bovenstaande op gemaakte typefouten teruglas, schoot me nog veel meer te binnen. Houdt dat maar tegoed.

Wat een prachttijd heb ik in Rotterdam gehad als ik er aan terugdenk. Ik had het niet anders willen hebben. Ik zou er direct voor tekenen om het zo weer over te doen.

[Terug](#)